

Owens zijn wat levendiger en daarmee de beste nummers van de CD. De band van Beachley vertoont zekere overeenkomsten met Quicksilver, maar is toch heel anders en het repertoire is dat helemaal. Ik vind dat het wat gevarieerder had mogen zijn, maar kwalitatief is dit een prima CD. hvdv

van het door hem met Burnett gecomponeerde "The Weary Kind", waarin de veteranen van het Plant/Krauss-project alle virtuositeit moeiteloos loslaten, en deze schrijvende country-folk ballad met de vereiste eenvoud ondersteunen. In Bingham komen de stoere, ongepolijste en de kwetsbare kanten van de muziek van "Crazy Heart" samen. Zo is zijn interpretatie van "I Don't Know" behoorlijk agressiever en rafeliger dan die van Bridges. Hij is dan ook evenzeer een erfgenaam van Jennings als van Townes, en het was een vondst van de beide producers om deze jonge jongen in te zetten als ambassadeur van het erfgoed waarvoor zij nieuwe generaties warm wilden maken. tdj

"Love Her So Much" van Hugh Moffatt is vlotter en biedt vooral Delaney een kans. Dan valt de instrumentale "Quicksand" tegen, omdat die veel te vlak is. Soms klinkt Darren wat melancholiek ("Jenny"), zodat je je verplicht voelt om naar de tekst te luisteren. "Tall Weeds And Rust" werd mede door

Tom T Hall geschreven, daarom mag hij meezingen. Halverwege de CD moest ik vaststellen dat het toch wel een beetje veel van hetzelfde is en dat er te weinig uitschieters zijn. "You'll forget", geschreven door Ira & Charlie Louvin, en zeker "I'll Love You Forever And Ever" van Buck